

9 aprilie – 15 aprilie

Cain și moștenirea lăsată de el

Textul de memorat: „Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pânzește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.” (Geneza 4:7)

Ceea ce urmează în Geneza imediat după cădere și după alungarea lui Adam și a Evei din grădină sunt, în principal, nașteri și morți, o împlinire a profețiilor lui Dumnezeu din capitolul precedent. Fiind capitole paralele, Geneza 3 și 4 conțin multe teme și cuvinte comune: descrieri ale păcatului (Geneza 3:6-8; compară cu Geneza 4:8), blesteme legate de *'adamah*, „pământ” (Geneza 3:17; compară cu Geneza 4:11) și alungarea din Grădina Edenului (Geneza 3:24; compară cu Geneza 4:12,16).

Scopul acestor paralele este acela de a evidenția împlinirea celor exprimate înainte, a profețiilor și a prezicerilor comunicate de Dumnezeu lui Adam și Evei după cădere. Primul eveniment după izgonirea lor din grădină este unul dătător de speranță: nașterea primului lor fiu, un eveniment pe care Eva îl vede ca împlinire a făgăduinței pe care a auzit-o în profeția mesianică (Geneza 3:15). Cu alte cuvinte, ea a crezut că băiatul putea fi Mesia cel promis.

Următoarele evenimente: crima lui Cain, crima lui Lameh, scurtarea duratei vieții și înmulțirea nelegiurii, toate constituie o împlinire a blestemului rostit în Geneza 3.

Dar, chiar și așa, speranța nu e pierdută!

Duminică, 10 aprilie – Cain și Abel

1. Ce aflăm din versetele următoare despre nașterea și ocupația celor doi băieți? Geneza 4:1,2

Primul eveniment consemnat de autorul biblic imediat după izgonirea lui Adam din Grădina Edenului este o naștere. În formularea ebraică din Geneza 4:1, cuvântul „Domnului” (YHWH) este direct legat de cuvântul „un om”, după cum o arată traducerea literală: „Am primit un bărbat, chiar Domnul Însuși.” În traducerea ISV a Bibliei în limba engleză, acest text este redat: „Am dat naștere unui copil de parte bărbătească - Domnul.”

Această traducere literală sugerează că Eva și-a amintit de profeția mesianică din Geneza 3:15 și a crezut că a dat naștere Mântuitorului ei, Domnul. „Venirea Mântuitorului a fost prevestită în Eden. Când au auzit prima dată făgăduința, Adam și Eva așteptau să se împlinească în foarte scurt timp. Ei l-au primit cu mare bucurie pe primul lor născut, sperând că el ar putea fi Eliberatorul” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus/Hristos, Lumina lumii*, p. 31).

Mare parte din acest pasaj este despre Cain. El nu doar că este primul născut, un fiu căruia părinții aproape că i s-au „închinat”, ci este și singurul fiu despre care vorbește Eva în textul biblic. Apoi, în timp ce comentează foarte încântată despre nașterea lui Cain, Eva nu spune nimic la nașterea lui Abel, cel puțin nimic care să fie consemnat în text, spre deosebire de nașterea lui Cain. Naratorul doar notează că ea „a mai născut” (Geneza 4:2).

Însuși numele „Cain” derivă din verbul ebraic *qanah*, care înseamnă „a dobândi/obține/achiziționa” și are sensul de dobândire, deținere a ceva prețios și puternic. Pe de altă parte, numele ebraic *Hebel*, Abel, înseamnă „suflare” (Psalmii 62:9; 144:4) sau abur și denotă ideea de lucru nedefinit, de goliciune, de lipsă de substanță; același cuvânt, *hebel* (Abel), este folosit de multe ori în Eclesiastul pentru a exprima ideea de „deșertăciune”. Deși nu vrem să forțăm textul și să citim mai mult decât este scris în el, poate că ideea

transmisă este că Adam și Eva și-au pus speranța doar în Cain, deoarece credeau că el era Mesia cel promis, nu fratele lui.

Sunt unele lucruri în viață pe care noi le-am tratat ca și când ar valora mai mult decât merită, dar pandemia ne-a arătat că în realitate acele lucruri sunt habel. De ce este important să știm diferența dintre ceea ce contează și ceea ce nu contează?

Luni, 11 aprilie – Cele două jertfe

Contrastul dintre Cain și Abel, așa cum se reflectă în numele lor, nu a avut legătură doar cu personalitatea lor, ci și cu ocupația pe care o aveau. În timp ce „Cain era plugar” (Geneza 4:2), o îndeletnicire care cerea muncă fizică grea, „Abel era cioban” (Geneza 4:2), o ocupație care presupunea sensibilitate și compasiune.

Cain era cel ce aducea roade, pe când Abel era păzitorul oilor. Aceste două ocupații nu doar că explică natura celor două jertfe (roadele pământului de la Cain și un miel de la Abel), dar și lămuresc și cele două atitudini și mentalități diferite asociate cu jertfele: Cain muncea pentru a „dobândi/obține” roadele pe care le aducea, în timp ce Abel avea grijă să „păzească” oile pe care le primise.

2. De ce Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel și a respins-o pe cea a lui Cain? Cum trebuie să înțelegem ce s-a întâmplat în pasajele de mai jos? Geneza 4:1-5; Evrei 11:4

„Fără vărsare de sânge nu putea fi iertare de păcat, iar ei [Cain și Abel] trebuiau să-și demonstreze credința în sângele lui Hristos ca ispășirea promisă, aducând jertfă întâii născuți din turma lor. În plus, mai trebuiau aduse înaintea Domnului, ca dar de mulțumire, primele roade ale pământului” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 71).

În timp ce Abel a respectat instrucțiunile lui Dumnezeu și a adus o jertfă vegetală pe lângă jertfa animală ca ardere-de-tot, Cain nu a făcut același lucru. El nu a adus un animal pe care să-l sacrifice, ci doar o jertfă din „roadele pământului”. A fost un act de neascultare fățișă, în contrast cu atitudinea fratelui său. Acest episod a fost deseori privit ca un caz clasic de mântuire prin credință (Abel și jertfa lui care a implicat vărsare de sânge), spre deosebire de strădania de câștigare a mântuirii prin fapte (Cain și roadele pământului).

Deși trebuie să fi avut o semnificație spirituală, aceste jertfe nu aveau nicio valoare magică în sine. Ele au fost dintotdeauna doar niște simboluri, imagini, care arătau spre Dumnezeul care îi oferea păcătosului nu doar mijloacele de existență, ci și răscumpărarea.

Citește Mica 6:7 și Isaia 1:11. Cum putem aplica principiile din aceste texte la viața și la închinarea noastră?

Marti, 12 aprilie – Crima

3. Cum a ajuns Cain să-l omoare pe fratele său? Care au fost etapele? Geneza 4:3-8; 1 Ioan 3:12

Reacția lui Cain are două faze: „Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața” (Geneza 4:5). Se pare că mânia lui Cain era îndreptată spre Dumnezeu și spre Abel. Cain s-a infuriat pe Dumnezeu pentru că se considera victima unei nedreptăți, iar pe Abel pentru că era invidios pe fratele său. De ce invidios? Doar din cauza jertfei? Cu siguranță s-au derulat mai multe în culise decât ne este descoperit în aceste câteva texte. Oricare ar fi fost problema, Cain era demoralizat, deprimat, că jertfa lui nu fusese acceptată.

Cele două întrebări ale lui Dumnezeu din Geneza 4:6 sunt corelate cu cele două stări ale lui Cain. Este de notat că Dumnezeu nu îl acuză pe Cain. Ca în cazul lui Adam, Dumnezeu pune întrebări nu pentru că nu știe răspunsurile, ci pentru că vrea ca cel furios, Cain, să privească în el însuși și să înțeleagă motivul pentru starea pe care o are. Ca întotdeauna, Domnul caută să-și răscumpere copiii căzuți, chiar și atunci când aceștia îl dezamăgesc cumplit.

În primul rând, Dumnezeu îl îndeamnă pe Cain să „[facă] bine” (vers. 7), să se comporte corect. Este o chemare la pocăință și la schimbarea atitudinii. Dumnezeu îi promite lui Cain că va fi „primit” și iertat. Într-un anumit sens, Dumnezeu îi spune lui Cain că poate găsi acceptare la El, dar totul trebuie să se desfășoare cum consideră Dumnezeu, nu Cain.

Pe de altă parte, „dacă faci rău, păcatul pânđește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești” (Geneza 4:7). Sfatul lui Dumnezeu a scos la iveală rădăcina păcatului, iar aceasta este chiar în Cain. Cel de-al doilea sfat al lui Dumnezeu este cu privire la atitudinea potrivită față de păcat, care pânđește la ușă și a cărei dorință „se ține după tine”. Dumnezeu îndeamnă la autocontrol: „tu să-l stăpânești”. Același principiu se regăsește în Epistola lui Iacov, care lămurește că „fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit” (Iacov 1:14). Evanghelia ne oferă promisiunea nu doar a iertării păcatului, ci și a biruinței asupra lui (vezi 1 Corinteni 10:13). În final, Cain nu a avut pe cine altcineva să dea vina pentru păcatul lui decât pe el însuși. Nu se întâmplă în general și cu noi așa?

Suntem în Săptămâna Libertății Religioase. Ce lecție învățăm, din această întâmplare nefericită cu Cain, despre atitudinea adecvată față de persoanele care nu doresc să aibă nicio religie?

Miercuri, 13 aprilie – Pedepsirea lui Cain

4. De ce întreabă Dumnezeu: „Unde este fratele tău Abel?” Care este legătura dintre păcatul lui Cain și faptul că a devenit „pribeag și fugar [...] pe pământ” (Geneza 4:12)? Geneza 4:9-16

Întrebarea adresată de Dumnezeu lui Cain este un ecou al întrebării adresate lui Adam în Eden: „Unde ești?” Acest ecou sugerează că există o legătură între păcatul din Eden și acest păcat prezent: păcatul lui Cain a fost urmarea păcatului lui Adam.

Cain totuși nu-și recunoaște păcatul. Îl neagă, lucru pe care Adam nu l-a făcut, chiar dacă a încercat să dea vina pe altcineva. În schimb, Cain îl sfidează fățiș pe Dumnezeu, care îl confruntă imediat pe Cain în legătură cu crima sa. Când pune a treia întrebare: „Ce ai făcut?”, Dumnezeu nici măcar nu mai așteaptă un răspuns. Îi reamintește lui Cain că El știe totul, fiindcă glasul sângelui lui Abel a ajuns până la El din pământ (Geneza 4:10), o imagine care transmite că Dumnezeu știe despre crimă și va lua atitudine. Abel este în pământ - o legătură directă cu căderea în păcat și cu ce a zis Domnul că avea să i se întâmple lui Adam (vezi Geneza 3:19).

5. Ce înseamnă cuvintele lui Cain: „eu va trebui să mă ascund de Fața Ta”? Geneza 4:14

Fiindcă sângele lui Abel fusese vărsat pe pământ, pământul era acum blestemat, din nou (Geneza 4:12). Drept urmare, Cain este condamnat să devină un refugiat, un pribeag, departe de Dumnezeu. Doar atunci când a auzit sentința lui Dumnezeu și-a dat seama Cain de semnificația prezenței lui Dumnezeu, căci, fără această prezență, el se teme pentru viața lui. Totuși, chiar și după uciderea cu sânge rece a fratelui său și după atitudinea sfidătoare manifestată ulterior, Domnul încă îi arată milă. Deși „Cain a ieșit din Fața Domnului” (Geneza 4:16), Domnul încă i-a mai asigurat o oarecare protecție. Exact care a fost acel „semn” nu ni se spune, dar, oricare ar fi fost, acesta i-a fost dat doar datorită harului pe care Dumnezeu l-a manifestat față de el.

„Unde este fratele tău?” În cursul zilei de azi inițiază un apel telefonic către o persoană care a părăsit de mult biserica. Oferă-i timp și afecțiune într-un mod necondiționat.

Joi, 14 aprilie – Răutatea oamenilor

6. Care a fost moștenirea pe care a lăsat-o Cain? Cum a deschis crima lui drumul pentru înmulțirea răutății oamenilor? Geneza 4:17-24

Nepotul lui Cain, Lameh, face referire la crima lui Cain în contextul propriei crime comise. Această comparație între crima lui Cain și crima lui Lameh este plină de învățăminte. În timp ce Cain păstrează

Studiu Biblic, Trim. II, 2022 – Cartea Geneza

tăcerea asupra singurei sale crime consemnate, Lameh pare să se laude cu crima comisă de el, exprimând-o prin versurile unei cântări (Geneza 4:23,24). În timp ce Cain cere îndurare de la Dumnezeu, despre Lameh nu este scris că ar fi cerut-o. Pe când Cain este răzbunat de șapte ori, Lameh crede că el va fi răzbunat de 70 de ori câte 7 (vezi Geneza 4:24), un indiciu că el este foarte conștient de vinovăția lui.

De asemenea, Cain este monogam (Geneza 4:17); Lameh introduce poligamia, fiindcă Scriptura precizează că el „și-a luat două neveste” (Geneza 4:19). Această intensificare și dezvoltare a răului avea să influențeze categoric următoarea generație de urmași ai lui Cain.

Imediat după acest episod de răutate din familia lui Cain, textul biblic consemnează un nou eveniment, care este opus „direcției urmașilor lui Cain”. „Adam s-a împreunat iarăși cu nevastă-sa” (Geneza 4:25), iar rezultatul este nașterea lui Set, al cărui nume este dat de Eva ca să arate că Dumnezeu pusese „o altă sămânță” în locul lui Abel.

De fapt, istoria numelui „Set” se întinde dincolo de Abel. „Set” derivă din verbul ebraic *'asit*, „[eu] voi pune” (Geneza 3:15), cu care începe profetia mesianică. Urmașul mesianic se va naște din Set. Așadar, textul biblic consemnează linia genealogică a lui Mesia începând cu Set (Geneza 5:3), care îi include pe Enoh (Geneza 5:24), pe Metusala și se încheie cu Noe (Geneza 6:8).

Expresia „fiii lui Dumnezeu” (Geneza 6:2) se referă la succesiunea de urmași ai lui Set, pentru că lor li s-a încredințat misiunea de a păstra chipul lui Dumnezeu (Geneza 5:1,4). Pe de altă parte, expresia „fetele oamenilor” (Geneza 6:2) pare să aibă o conotație negativă, creând un contrast între urmașii celor după chipul lui Dumnezeu și ai celor după chipul oamenilor. Sub influența acestor fete ale oamenilor, fiii lui Dumnezeu „și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales” (Geneza 6:2), arătând direcția greșită în care se îndrepta omenirea.

Vorbește astăzi cu un voluntar al Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare și susține-l în activitatea de a dezrădăcina păcatul din viața unor infractori cu care este în contact.

Vineri, 15 aprilie – Un gând de încheiere

Expresia care se repetă: „Enoh a umblat cu Dumnezeu” (Geneza 5:22,24) înseamnă o relație de tovărășie apropiată și zilnică cu Dumnezeu. Relația personală a lui Enoh cu Dumnezeu a fost atât de specială, încât „l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5:24). Această expresie este unică în genealogia lui Adam și nu susține ideea unei vieți imediate după moarte în rai pentru cei care „a[u] umblat cu Dumnezeu”. Să observăm că și Noe a umblat cu Dumnezeu (Geneza 6:9) și el a murit la fel ca toți ceilalți oameni, inclusiv ca Adam și Metusala. De asemenea, este interesant de notat că nu este oferit niciun element care să justifice acest har special. „Enoh a devenit un predicator al neprihănirii, făcând cunoscut oamenilor ceea ce îi descoperise Dumnezeu. Aceia care s-au temut de Dumnezeu l-au căutat pe acest om sfânt pentru a se împărtăși din sfaturile și rugăciunile sale. El a lucrat și public, ducând solia lui Dumnezeu tuturor acelor care doreau să audă cuvintele lui de avertizare. Lucrarea lui nu se limita la urmașii lui Set. În locul în care Cain căutase să fugă de prezența divină, profetul lui Dumnezeu a făcut cunoscute scenele minunate ce îi fuseseră prezentate în viziune. «Iată», a declarat el, «că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite» (Iuda 14,15)” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 86).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Exodul 30-36

1. De la ce vârstă se numărau bărbații din popor?
2. Cum se numeau meșterii aleși de Dumnezeu pentru construirea cortului întâlnirii?
3. Pe ce parte erau scrise tablele mărturiei?
4. După apelul de a dăru pentru sanctuar, ce au adus frunzașii poporului?

Evangelizare, Secțiunea 18, subcapitolul „Societățile secrete”

5. Care este atitudinea potrivită față de Loja Masonilor Liberi și față de societățile secrete?